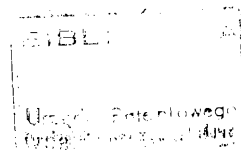

20 lutego 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

A64f 13/00

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIIS PATENTOWY

Nr 8286.

Kl. 30 d 21.

Fritz Tintner
(Wiedeń, Austria)
i Isidor Rosner
(Wiedeń, Austria).

Bandaż.

Zgłoszono 30 grudnia 1926 r.

Udzielono 13 stycznia 1928 r.

Pierwszeństwo: 14 sierpnia 1926 r. (Austria).

Bandaż, stanowiący przedmiot niniejszego wynalazku, składa się z opaski, którą najlepiej wykonać w kształcie równobocznego trójkąta i zaopatrzyć u podstawy w równoległą jedno- lub wielowarstwową taśmę i w rogach podstawy — w taśmy do przymocowywania, przyczem opaskę zwiija się na taśmie podstawowej w kształcie harmonijki. Wynalazek polega ponadto na sposobie wykonania wskazanego bandaża.

Na załączonym rysunku jest przedstawiona dla przykładu forma wykonania bandaża według wynalazku a mianowicie na fig. 1, 2, 3 i 4 bandaż jest przedstawiony w perspektywie, jako opaska opatrunkowa, zwi-

nięta lub złożona w kształcie paczki. Fig. 5 przedstawia bandaż, zastosowany jako temblak.

Bandaż według wynalazku jest wykonany z trójkątnej opaski *a*, zaopatrzonej wzdłuż jednego z boków w jedno- lub wielowarstwową taśmę *b* i na obu rogach w taśmy *c* do przymocowywania. Najlepiej nadać trójkątowi kształt równoboczny, a taśmę *b* umocować u jego podstawy; taśma ta, której najwięcej odpowiednia szerokość jest mniej więcej długości palca, może być wykonana z opaską *a* z jednego kawałka lub może tworzyć oddzielną część. Do zapakowania zwiija się bandaż na taśmie podsta-

wowej (fig. 2) w opaskę, która znowu zostaje złożona zygzakowato, względnie w kształcie harmonijki (fig. 3); w podobny sposób zostają również złożone taśmy c do przymocowania.

Zaopatrzenie opaski w taśmę u podstawy stanowi ulepszenie pod dwoma względami. Taśma *b* służy jako wzmocnienie. Np. przy zastosowaniu opaski jako temblaka (fig. 5), taśma tworzy przedni brzeg, podlegający w największym stopniu rozciąganiu. Zapobiega więc ona zdarzającemu się dotychczas często rozciąganiu opaski, względnie temblaka na wskazanym brzegu i wskutek tego — opuszczaniu się podniesionego (w celach leczniczych) przedramienia.

Taśma *b*, wykonana zwykle z jednej lub kilku warstw gazy higroskopijnej, zastępuje ponadto stosowane dotychczas przy opatrunkach oddzielne luźne wkładki i zmniejsza więc możność zanieczyszczenia opatrunku. Opaska zaopatrzona w taśmę *b* może być dzięki temu stosowana bez pomocniczych zabiegów i bezpośrednio, nie tracąc swego wyjałowienia, do opatrywania większych lub oddalonych od siebie ran (np. wlotowych i wylotowych ran postrzałowych po stronie brzucha i pleców).

Dobre jest pakowanie złożonej przepaski skutecznie w taki sposób, by łączyć ją po obu stronach dłuższej lub krótszej części środkowej zapomocą przeciągniętej nitki, dzięki czemu tworzą się dwa skupienia połączonej, sfałdowanej opaski. Złożone taśmy c do przymocowywania są również połączone nitką, przyczem część taśmy, a mianowicie część wewnętrzna, granicząca z rogami podstawy, może być złączona pojedynczo, zaś jedną lub kilka zewnętrznych części taśmy można łączyć dwukrotnie lub wielokrotnie. Przy rozwijaniu złożonej opaski wraz z taśmami, po przerwaniu nitki łączącej, należy naprzód rozłożyć części taśmy połączone pojedynczo, a więc słabiej, poczem przy dalszym rozwijaniu rozkłada

się części połączone wielokrotnie, a więc mocniej.

Obie części opaski są ułożone w paczkę obok siebie (fig. 4), a poza ich wewnętrzną płaszczyzną (nakładaną na ranę), utworzoną przez taśmę *b*, układa się sfałdowane taśmy *c*, z których każdą należy otoczyć, względnie połączyć ochronną osłoną *d* (z papieru lub podobnego materiału). Osłona ta zabezpiecza jednocześnie także wewnętrzną powierzchnię opaski. Do rozwinięcia sfałdowanej opaski ujmuje się ją rękoma w taki sposób, by duże palce spoczywały na przedniej powierzchni obu części opaski (a więc na zewnętrznej powierzchni opaski na jej obu końcach), zaś pozostałe palce — na powierzchni tylnej, względnie osłonie *d*. Powierzchnia przednia, którą ujmuje się wielkimi palcami, może być np. oznaczona literą *D*. Cała paczka jest owinięta w papier. Z paczki można odciągnąć opaskę dowolnej długości, zaś z opaski (np. trzymając ją palcami na obu końcach i rozwijając) trójkątną opaskę opatrunkową dowolnej wielkości, a więc — otrzymać, zależnie od potrzeby, odpowiedni rodzaj bandaża przy zachowaniu wyjałowienia.

Do małych opatrunków opasce można nadać kształt taśmy prostokątnej, niewielkiej długości.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Bandaż, znamienny tem, że jest wykonany w kształcie równobocznego trójkąta (*a*), zaopatrzonego na podstawie w jedno- lub wielowarstwową taśmę (*b*) i w rogach podstawy — w taśmę do przymocowywania (*c*), przyczem trójkąt ten zwija się na wskazanej taśmie (*b*) w opaskę, która, podobnie, jak taśmy (*c*) do przymocowywania, zostaje sfałdowana w harmonijkę.

2. Bandaż według zastrz. 1, znamienny tem, że sfałdowana opaska zostaje na obu stronach swego środka złączona zapomocą nici w skupienia, przyczem mogą być

również związane sfałdowane taśmy (c) do przymocowywania, jednak w różnych swych częściach niejednakowo mocno.

3. Bandaż według zastrz. 2, znamieny tem, że oba skupienia sfałdowanej opaski są obok siebie ułożono w paczki, poza którymi są ułożone sfałdowane taśmy (c),

przyczem te ostatnie są otoczone, względnie połączone ochronną osłoną (d).

Fritz Tintner.
Isidor Rosner.
Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

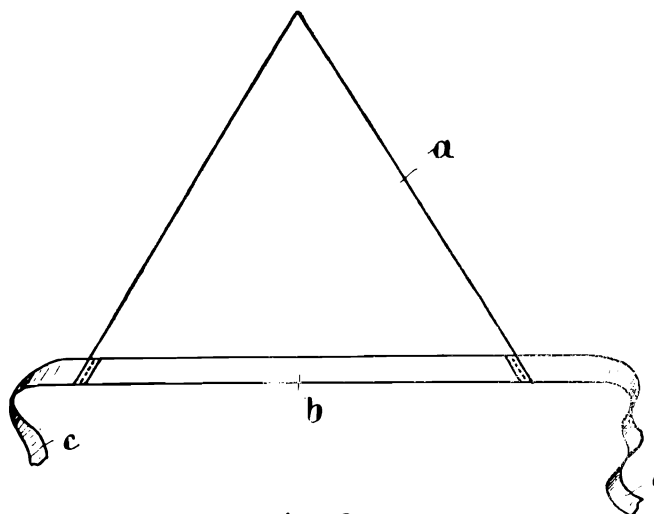

Fig. 2

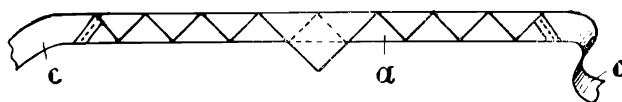

Fig. 3

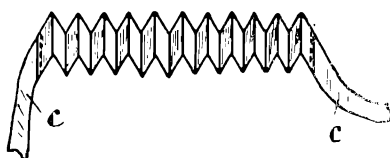

Fig. 5

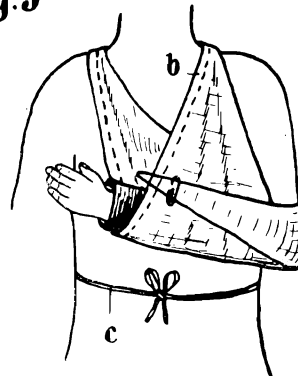

Fig. 4

